

Derin Karanlık

– AyselAKSÜMER · 31 Mayıs 2012

Kadın, erkek yaşlısından gencine kadar pek çok kişi bir noktanın etrafına kümelenmişti. Aklıma çocukken çizdiğim bir dairenin içini bir köşe bulup sağa sola kalemimi oynatarak tam dolana kadar karalayışım gelmişti. Kaldırımdaki boşluklar yeni insanlar eklendikçe asfalta taşmaya başlamıştı. Uğultudan başka bir ses işitemiyordum.

Duygulardan; merak hâkimdi. Çevremdekilere göz gezdirince çevremde ne çok avukat olduğunu düşünmeden edemedim. Sözler; ya haklı ya haksız şeklinde yankılanıyordu kulaklarıma. Muhatap kimdi? Bu etten duvarın önünde ne vardı? Saatime baktım. Biraz daha oyalanırsam servisimi kaçırmam an meselesiydi ama ne olduğunu öğrenmem gerekti. Ah şu merak dürtüsü!

Önümdeki yaşlı amcanın omzuna dokundum.

“Şey, pardon! Ne olmuş?” diye sordum bir kez daha saatime baktıktan sonra.

“Bilmiyorum oğlum! Kulağım işitmiyor! Kalabalıktan da bir şey gördüğüm yok!

“Tamam amca!”

Başımı arkaya çevirdiğimde bir sıra insan zinciri daha oluştuğunu gördüm. Ortaya laf attım; bilene ulaşır umuduyla; “Ne olmuş bir bilen yok mu?”

Cevap gecikmedi.

“Üst katta bir kadın “Beni kurtarın diye bağıryormuş”!

“Kurtarsınlar o zamanlar; ne duruyorlar ki?”

“Kadının sesi banyo boşluğundan geliyormuş. Alt ve üst komşuları duymuşlar! Adam, kadını banyoya kilitlemiş ve kaçmış!”

“Polise haber verilmiş mi peki?”

“Verilmez mi oğlum! Birazdan ekip arabası gelir!”

Saatim; beş dakika içinde buradan ayrılmazsam işyerime bir saat rötarlı gideceğimi ve bunun da patronumdan okkalı bir fırçaya tekâmül edeceğini işaret ediyordu.

İçimdeki ses “Aklını başına topla ve tabana kuvvet koş” dedi ve ben de kendi sözünü dinleyen içimdeki uslu çocuk oluverdim.

Servisimin kalktığı yere geldiğimde arkadaşlarım ve servisin yerinde yellere esiyordu. Ellerimi cebime soktum ve söylene söylene otobüs durağına geldim.

Yanımda cep telefonuyla hararetili hararetili konuşan bir adam vardı. Kısıktı sesi ve titriyordu adeta.

“Ben bittim! Sonum geldi! Onu kemikleri ufalanana kadar dövdüm! Sonra da kan revan içinde banyoya kilitledim! Lanet olsun öldüremedim! Şimdi polise öterse hayatım zindan olacak!”

Tüylerim diken diken olmuştu. Ayaklarım bir adım öne mi yoksa arkaya gideceği konusunda tereddütte düşmüştü. Sonunda içimdeki merak, meçhul adama bir adım daha yaklaştırdı beni. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Adam, telefonu eliyle kafes içine almış, daha da kısık sesle konuşmaya başlamıştı. Anlayamıyordum bir türlü. Bu adam, kesin O’ydu; şu kalabalığın toplandığı apartmandaki olayın başkahramanı!

Bir anda kanım dondu. Ne yapmalıydım? Adama “Neden bunu yaptın?” demek geldi içimden. Birden kaşlarım çatıldı. Böyle bir durumda ya benim ailemden biri olsaydı! Birisi duysa da umursamasaydı ne olurdu?”

Bunları düşününce vicdanımın polisi oluverdim ve durağın köşesindeki büfenin önünden polis imdatı aradım. Bir solukta anlattım gördüklerimi, duyduklarımı. O esnada bir belediye otobüsü geldi.

İzlediğimiz polisiye filmler geldi aklıma. Hemen koştum ve otobüsün plakasını aldım. Polisin “Aracın plakasını aldınız mı?” sorusunu içim huzurlu olarak cevapladım.

Birkaç dakika sonra beni işyerime götürecek halk otobüsü geldi. Ücretimi ödeyip arkaya doğru ilerledim. Bir elim yukarıdaki tutma kolunda diğer elimde de çantam herkes gibi sabit bir şekilde cama bakıyordum.

Hareket eden otobüste sabit durmak bir anda bugün yaşadığım olayı çağrıştırdı bana. Hayat o kadar hareketli geçiyordu ki bazen biz şu anda olduğu gibi önümüzden geçenleri seyirci olarak izliyorduk; bazen de tam tersi oluyordu!

Ben robot gibi olduğum yerde dikilirken otobüs duruyor; ön kapıdan yolcular biniyor, arka kapıdan da bir o kadar kişi iniyordu; tıpkı hayat gibi. Aynı anda doğumlar ve ölümler yaşıyordu. Bir tarafta acılar diğer tarafta ise sevinçler...

İneceğim durağa gelene kadar düşündüm durdum. “Acaba o kadın kimdi? Neden kilitlenmişti?” soru işaretleri bir çekiş gibi kafama vuruyor gibiydi. Ya o meçhul adam! Kadının nesi oluyordu; kocası mı, sevgilisi mi yoksa akrabası mı?

İşyerime tedirgin bir şekilde gelmiştim. Ne de olsa geç kalmıştım ve bunun için özür dilemeliydim.

Müdürümün odasına doğru yöneldiğimde Erhan'la karşılaştım.

“Günaydın Murat! Müdür Beye gidiyorsan söyleyeyim yerinde yok. Bugün Bakanlıkta toplantısı varmış. Bir saat sonra gelecekmış”

Teşekkür ederek geri odama döndüm. İçimde büyük bir rahatlık oluşmuştu. Bu, benim geç geldiğim için izahat vermeyeceğim anlamına geliyordu.

İşe güce dalıp günün nasıl geçtiğini bile anlayamamıştım. Akşam, servise bindiğimde başımı cama yaslamış, ulaşacağım yere gelene kadar da uyumuştum.

Eve geldiğimde her zamanki gibi ilk işim televizyonu açmak olmuştu. Üstümü değiştirip, yemeğimi yedikten sonra haberleri izlemek üzere koltuğuma geçmiştim.

“Bugün yine şiddete uğrayan bir kadının bedenindeki izler yüreğimizi yaktı!”

Televizyonun sesini biraz daha açıp ayağa kalkmıştım. Olayın olduğu şehir ve semt sabah ki olayı işaret ediyordu. Kadının vücudundaki darp izleri yüreğimi yakmıştı. Arkasından güzel haber gelmişti. Suçlu, emniyet güçleri tarafından yakalanmıştı. İçim öyle rahatlamıştı ki.

Kadın; “Gereksiz bir kıskançlığın kurbanı olduğumu ve kocasına asla ihanet etmediğini, eşinin ceza vermek amacıyla arada sırada banyoya kilitlediğini ama ilk kez bu kadar dövdüğünü” anlatmıştı.

Öyle sinirlenmiştim ki! Her kadın bir gül kadar hassas ve güzel değil miydi? Dayak da neyin nesiydi.

Kendinden güçsüze el kaldırmak erkeklığe sığar mıydı?

İçimden vagonlar halinde cümleler geçiyordu yüreğimin raylarını acıta acıta. Haberin devamı ise çok enteresandı. Pür dikkat dinlemeye başladım. Şöyle diyordu:

“Sevgili Seyirciler, bugün habercilik tarihine farklı bir olay daha geçti. Şiddete uğrayan kadını kurtaran polis memurumuz aynı dakikalarda bir başka haber almıştı. Banyodaki kadın ızdırap yaşarken karısı da saatler süren doğum sancısından kurtulmuş ve sağlıklı bir kız çocuğu doğurmuştu. Çifte mutluluk yaşıyordu polis memurumuz. Karısının doğum yaptığı gün O; kutsal görevinin başındaydı. Her ne kadar eşinin o dakikada elini tutamamış olsa da hiç tanımadığı bir kadının eli ayağı olmuştu. Mutluydu Polis Memuru Murat!

“İnsan ruhunun derin karanlıkları vardır. Bazen herkese ışık tutarız da kendi içimize tutamayız. Tıpkı mumun dibine ışık vermediği gibi. Hiç düşündünüz mü acaba “Ruhumuzun derinliği ölçülmüş müdür?” diye.

İçimize bakarken başımız dönüyor mu? Bazen nasıl da kayboluruz kendi derinlerimizde! Oysa çıkış yolu çok da uzak değildir. Derin nefes alabildiğimiz ve derin düşünebildiğimiz her yer hayattır ve yaşamak güzeldir.

Derinlik korkumuz olmasın hiç bir zaman yükseklik bazen daha korkunçtur.

Ruhunun karanlıklarında kaybolanlar eğer çıkışını kendileri bulabiliyorlarsa sorun yoktur bazıları için ise güçlü bir el gereklidir. Biz bu ellere teşekkür ediyoruz.”